

“मीठे बच्चे- सुख दिनेवाला बाबालाई धेरै प्यारसँग याद गर, याद विना प्यार हुन सक्दैन।”

प्रश्न:- बाबाले बच्चाहरूलाई सधैं यादको अभ्यास गर्ने इसारा किन दिनुहुन्छ ?

उत्तर:- किनकि यादद्वारा नै आत्मा पावन बन्छ। यादद्वारा नै पूरा वर्सा लिन सकिन्छ। आत्माको सबै बन्धन समाप्त हुन्छ। विकर्मबाट मुक्त हुन्छौ। सजायबाट छुट्छौ। जति याद गर्छौ, त्यति खुशी रहन्छ। लक्ष्य समीप अनुभव हुन्छ। कहिल्यै पनि थाक्दैनौ। बेहदको सुख पाउँछौ। त्यसैले यादको अभ्यास अवश्य गर्नु छ।

गीत:- बचपन के दिन भुला न देना.....

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले गीतको लाइनको अर्थ बुझ्यौ। अहिले जीवन छँदै तिमी बेहदको बाबाको बनेका छौ। सारा कल्प त हदको पिताको बन्यौ। सत्ययुगमा पनि हदको पिताको बन्छौ। अहिले केवल तिमी ब्राह्मण बच्चाहरू बेहदका बाबाको बनेका छौ। तिमीले जान्दछौ- बेहदको बाबासँग हामीले बेहदको वर्सा लिइरहेका छौं। यदि बाबालाई छोड्यौ भने बेहदको वर्सा मिल्न सक्दैन। तिमीले सम्झाउँछौ तर थोरैमा त कोही राजी हुँदैन। मनुष्यले धन धेरै चाहन्छन्। धन विना सुख हुन सक्दैन। धन पनि चाहिन्छ, शान्ति पनि चाहिन्छ, निरोगी काया पनि चाहिन्छ। तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ- दुनियाँमा आज के छ, भोलि के हुनु छ। विनाश त सम्मुख खडा छ, अरु कसैको बुद्धिमा यी कुरा छैनन्। विनाश सम्मुख खडा छ भनेर बुझे पनि के गर्नुपर्छ ? यो जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ। यस्तो लाग्छ- अहिले नै लडाईं सुरु भयो, थोरै आगो लाग्यो भने विष्फोट हुन्छ। समय लाग्दैन। पहिले पनि सानो कुराले कति ठूलो लडाईं भयो। बच्चाहरूले जान्दछन्- पुरानो दुनियाँ खत्तम भयो कि भयो, यसैले अब छिट्टै नै बाबासँग वर्सा लिनु छ। बाबालाई सदैव याद गरिरह्यौ भने धेरै हर्षित रहन्छौ। देह अभिमानमा आउनाले नै त्यो खुशी गायब हुन्छ। देही-अभिमानि बन्यौ भने बाबालाई याद गर्छौं। देह-अभिमानमा आउनाले बाबालाई भुलेर दुःख पाउँछौ। जति बाबालाई याद गर्छौं, त्यति बेहदको बाबाबाट सुख लिन्छौ। यहाँ तिमी आएका हौ नै यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्न। राजा रानी र प्रजाका नोकर-चाकरमा धेरै फरक छ नि। अहिलेको पुरुषार्थ फेरि कल्प कल्पान्तरको लागि कायम हुन्छ। अन्त्यमा सबैलाई साक्षात्कार हुन्छ- मैले कति पुरुषार्थ गरेको छु ? अहिले पनि बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो अवस्थालाई हेर्दै गर। अति मीठा बाबा, जसबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ, उहाँलाई मैले कति याद गर्छु ?। तिम्रो सारा आधार छ नै यादमा। जति याद गर्छौं, त्यति खुशी पनि रहन्छ। सम्झन्छौ, अब नजिक आइपुगेको छु। कोही थाक्छन् पनि, थाहा छैन लक्ष्य कति टाढा छ ! पुगें भने मेहनत पनि सफल हुन्छ। दुनियाँलाई यो पनि थाहा छैन- भगवान् कसलाई भनिन्छ ? भन्छन् पनि- हे भगवान् ! फेरि भन्छन्- ढुंगा-माटोमा हुनुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ- हामी बाबाको बनेका छौं। अब बाबाकै मतमा चल्नु छ। बेलायतमा नै रहे पनि केवल बाबालाई याद गर्नु छ। तिमीलाई श्रीमत त मिलेको छ। आत्मा तमोप्रधानबाट सतोप्रधान केवल बाबालाई याद नगरी बन्न सक्दैन। तिमीले भन्दछौ- बाबा, हामी हजुरबाट पूरा वर्सा लिन्छौं। जसरी हाम्रो बाबाले वर्सा लिनुहुन्छ, म पनि पुरुषार्थ गरेर उहाँको गद्दीमा अवश्य बस्नेछु। मम्मा बाबा राज-राजेश्वर, राज-राजेश्वरी बन्नुहुन्छ, त्यसैगरी म पनि बस्नेछु। परीक्षा त सबैको लागि एउटै हुन्छ। तिमीलाई धेरै कम

२०७३ भाद्र ११ शनिबार २७-०८-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन सिकाइन्छ, केवल बाबालाई याद गर। यसलाई भनिन्छ सहज राजयोग बल। तिमीले बुभेका छौ- यादबाट धेरै बल मिल्छ। हामीले कुनै विकर्म गर्‍यौं भने सजाय धेरै खान्छौं, पद भ्रष्ट हुन्छ। यादमा नै मायाले विघ्न पार्छ।

तिमीले जान्दछौ- पावन दुनियाँमा गइरहेका छौं। जो ब्राह्मण बन्छन्, उनीहरू नै निमित्त बन्छन्। ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मण नबनी तिमीले बाबासँग वर्सा लिन सक्दैनौ। पिताले बच्चाहरूलाई रच्छन् नै वर्सा दिनको लागि। शिवबाबाका त हामी हौ नै। उहाँले नयाँ सृष्टि रच्नुहुन्छ, बच्चाहरूलाई वर्सा दिनको लागि। शरीरधारीलाई नै वर्सा दिनुहुन्छ। आत्माहरू त माथि रहन्छन्। वहाँ त वर्सा वा प्रारब्धको कुरा हुँदैन। तिमीले अहिले पुरुषार्थ गरेर प्रारब्ध लिइरहेका छौ, जुन दुनियाँलाई थाहा छैन। अब समय नजिक आउँछ। चेतावनी दिइरहन्छन्- फलानोले यदि यस्तो गर्‍यो भने हामी एकदम उसलाई उडाइदिन्छौं। उडाउने तयारी भइरहेको छ। बम्ब आदि राख्नको लागि होइन। तयारी धेरै भइरहेका छन्। ब्रिटिस सरकारको समयमा पाकिस्तान, हिन्दुस्तान थियो र? लेखिएको छ- यवनको लडाईं। पाण्डव र कौरवको लडाईं होइन। यवनहरू लडाईं गरिरहेका छन्। बम्ब पनि तयारी भएका छन्। अहिले बाबा हामीलाई आदेश दिनुहुन्छ- मलाई याद गर, नत्र अन्त्यमा धेरै रुनु पर्नेछ। परीक्षामा फेल भए भने गएर डुबेर मर्छन्, रिसाएर। यहाँ क्रोधको त कुरा छैन। अन्त्यमा तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुनेछ। के के हामी बन्छौं? त्यो पनि थाहा हुन्छ। बाबाको काम हो पुरुषार्थ गराउने। भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! कर्म गर्दा याद गर्न बिसिन्छौ वा फुर्सत मिल्दैन भने ठीक छ बस। यादमा बसेर बाबालाई याद गर। आपसमा तिमी भेट हुन्छौ भने पनि यो कोसिस गर- हामीले बाबालाई याद गरौं। मिलेर बस्नाले तिमीले याद राम्रो गर्नेछौ, मदत मिल्छ। मूल कुरा हो बाबालाई याद गर्नु। यहाँ आऊ वा नआऊ। कोही बेलायत जान्छन् फेरि आउन त सक्दैनन्। वहाँ पनि केवल एउटा कुरा याद राख। बाबाको यादबाट नै तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- केवल एउटा कुरा याद राख- बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मनमनाभव। मलाई याद गर्‍यौ भने विश्वको मालिक बन्छौ। मूल कुरा हुन जान्छ यादको। कहीं पनि जाने आदिको कुरा होइन। घरमा बस, केवल बाबालाई याद गरिराख। पवित्र बनेनौ भने याद गर्न सक्दैनौ। यस्तो कहाँ हो र- सबै आएर क्लासमा पढ्छन्। मन्त्र लियौ, ठीक छ जहाँ जानु छ जाऊ। सतोप्रधान बन्ने मार्ग बाबाले बताउनुभएको छ। हुन त सेन्टरमा आउनाले नयाँ नयाँ प्वाइन्ट सुनिरहन्छौ। यदि कुनै कारणले आउन सकेनौ, वर्सात् भयो अथवा कफर्यू लाग्यो, कोही बाहिर निस्कन सक्दैनौ फेरि के गर्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- केही छैन, जहाँ रहे पनि तिमी यादमा रहने गर। हिँड्दा-डुल्दा याद गर। अरूलाई यही भन- बाबालाई याद गर्नाले विकर्म विनाश हुन्छ र देवता बन्छौं। शब्द नै दुई वटा छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ- यो बचपनलाई नभूल। आज हाँस्छौ, भोलि रुनुपर्छ, यदि बाबालाई भुल्यो भने। बाबाबाट वर्सा पूरा लिनुपर्छ। यस्ता धेरै छन्, भन्छन्- स्वर्गमा त जान्छु नि, फेरि जो तकदिरमा होला। यसलाई कुनै पुरुषार्थ गर्नु भनिँदैन। मनुष्यले पुरुषार्थ गर्छन् नै उच्च पद पाउनको लागि। अहिले बाबाको पासमा उच्च पद मिल्छ भने लापर्बाही किन गर्ने? विद्यालयमा जसले पढ्दैन, पढे लेखेका अगाडि भारी बोक्नु पर्नेछ। बाबालाई पूरा याद गरेनन् भने गएर प्रजाको पनि नोकर चाकर

बन्छन्। यसमा खुशी कहाँ हुनु छ र ! त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू ! सम्मुख रिफ्रेस भएर जान्छौ। कोही बाँधेलीहरू छन्, हर्जा छैन, घर बसेर बाबालाई याद गरिराख । तिमीलाई कति सहज सम्झाउनु हुन्छ— मृत्यु सम्मुख खडा छ, अचानक लडाईं सुरु हुन्छ । एक आपसमा भन्छन्— थोरै मात्रै गडबड गर्नु भन्ने म यसो गर्छु । पहिल्यै भनिदिन्छन्, बम्बको अहंकार धेरै छ । बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू अहिलेसम्म योगबलमा होसियार भएका छैनन् । यस्तो नहोस् लडाईं सुरु भइहालोस्, तर ड्रामा अनुसार यस्तो हुँदै हुँदैन । बच्चाहरूले पूरा वर्सा लिएका छैनन्, यसैले निश्चय हुन्छ— यो लडाईं सुरु भए पनि बन्द हुन्छ किनकि अहिले राजधानी स्थापना भइसकेको छैन । समय चाहिन्छ । पुरुषार्थ गराइरहनुहुन्छ, थाहा छैन— कुनै पनि समय केही पनि हुन सक्छ । बस पल्टिन्छन्, एरोप्लेन, ट्रेन गिर्छन्, मृत्यु कति सहज हुन्छ । धर्ती पनि हल्लिइरहन्छ । सबैभन्दा बढी काम भूकम्पले गर्नु छ । तर विनाश हुनुभन्दा पहिले बाबासँग पूरा वर्सा लिनु छ, यसैले धेरै प्रेमसँग बाबालाई याद गर्नु छ । बाबा हजुर विना मेरो अरू कोही छैन । केवल बाबालाई नै याद गरिराख । कति सहज साना साना बच्चाहरूलाई जस्तै सम्झाउँछु, अरू कुनै मेहनत दिन्नं, केवल याद गर । काम चितामा बसेर तिमी जलेर मरेका छौ, तिमी नै अब ज्ञान चितामा बसेर पवित्र बन । तिमीसँग सोध्छन्— तपाईंको उद्देश्य के हो ? भन, जो सबैका बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ र तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ । सर्वका सद्गति दाता एक बाबा हुनुहुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— केवल मलाई याद गर्नु भन्ने कट निस्कन्छ । यति सन्देश दिन त सक्छौ नि । स्वयं याद गर्छौ भन्ने अरूलाई गराउन सक्छौ । अरूलाई रुचिले भन्न सक्छौ । नत्र दिलबाट निस्कँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— जहाँ भए पनि जति हुन सक्छ केवल याद गर । खान पानको थोरै समस्या हुन सक्छ । तर घरमा नै रहनु छ । घरमा रहँदै बाबालाई याद गर, जसलाई भेट्छौ उनीहरूलाई यही शिक्षा देऊ— मृत्यु सम्मुख खडा छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी सबै तमोप्रधान पतित बनेका छौ, अब मलाई याद गर, पवित्र बन । आत्मा नै पतित बनेको छ । सत्ययुगमा हुन्छ पावन आत्मा । बाबाको यादबाट नै आत्मा पावन बन्छ, अरू कुनै उपाय छैन । यो सन्देश सबैलाई दिदै गयो भन्ने पनि धेरैको कल्याण गर्नेछौ, अरू कुनै मेहनत दिनुहुन्न । पुरुषोत्तम मासमा गएर सम्झाऊ— सबैभन्दा पुरुषोत्तम को हो ? सत्ययुगमा आदिमा यी लक्ष्मी-नारायण पुरुषोत्तम थिए । यिनीहरूलाई यस्तो पुरुषोत्तम बनाउनेवाला अर्थात् स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला बाबा हुनुहुन्छ । सबै आत्माहरूलाई पावन बनाउने पतित-पावन बाबा नै हुनुहुन्छ । सबैभन्दा उत्तम पुरुष बनाउनेवाला हुनुहुन्छ बाबा । जो पूज्य थिए, उनीहरू नै फेरि पुजारी बनेका छन् । रावण राज्यमा हामी पुजारी बनेका छौं, रामराज्यमा पूज्य थियौं । अहिले रावण राज्यको अन्त्य हो । हामी पुजारीबाट फेरि पूज्य बन्छौं । बाबालाई याद गर्ने अरूलाई पनि मार्ग बताउनु छ । वृद्धाहरूले पनि यो सेवा गर्नुपर्छ । मित्र सम्बन्धीहरूलाई पनि बाबाको परिचय देऊ । भन, शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्नु भन्ने तिमी स्वर्गको मालिक बन्छौ । निराकार शिवबाबा सबैको सद्गति दाता बाबाले सबै आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने सतोप्रधान बन्छौ । यो सम्झाउन छ सजिलो छ नि । वृद्धाहरूले पनि सेवा गर्न सक्छन् । मूल कुरा हो नै यो । विवाह आदि जहाँ गए पनि कानमा यो कुरा सुनाऊ । गीताको भगवान्ले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । यस

२०७३ भाद्र ११ शनिवार २७-०८-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन कुरालाई सबैले मन पराउँछन्। धेरै बोल्ने आवश्यकता छैन। केवल बाबाको सन्देश दिनु छ— बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर।

ठीक छ मानौं भगवान्ले प्रेरणा गर्नुहुन्छ। सपनामा साक्षात्कार हुन्छ, आवाज सुनिन्छ, बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने सतोप्रधान बन्छौ। तिमी स्वयं पनि केवल यही चिन्तन गरिरह्यौ भन्ने बेडा पार हुन्छ। हामी प्राक्विकलमा बेहदका बाबाको बनेका छौं र बाबाबाट २१ जन्मको वर्सा लिइरहेका छौं, त्यसैले खुशी रहनुपर्छ नि। बाबालाई बिर्सिँदौ भन्ने मेहनत लाग्छ। बाबा कति सहज बताउनु हुन्छ— मलाई याद गर अनि सबैले सम्भन्छन्— यिनीहरूलाई मार्ग त वास्तवमा सही मिलेको छ। यो मार्ग कहिल्यै कसैले बताउन सक्दैन। समय यस्तो हुनेछ, जसकारण तिमी घरबाट बाहिर निस्कन सक्ने छैनौ। बाबालाई याद गर्दै-गर्दै शरीर छोडिदिन्छौ। अन्तकाल जसले शिवबाबालाई सम्भन्छ... लक्ष्मी-नारायणको राजाईमा आउनेछौ। घरी घरी राजाई पद पाउनेछौ। केवल बाबालाई याद गर, प्यारसँग। याद विना प्यार कसरी गर्न सक्छौ? सुख मिल्छ तब याद गरिन्छ। दुःख दिनेलाई प्रेम गरिदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु, यसैले मलाई याद गर। बाबाको मतमा चलनुपर्छ नि। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पढाइमा कहिल्यै लापर्वाही गर्नु हुँदैन, लडाईं सुरु हुनु भन्दा पहिले बाबाबाट पूरा-पूरा वर्सा लिनु छ।
- २) श्रीमत अनुसार बाबालाई बडो प्यारले याद गर्नु छ।

वरदानः— सारा वृक्षको ज्ञानलाई स्मृतिमा राखेर तपस्या गर्ने सच्चा तपस्वी वा सेवाधारी भव

भक्ति मार्गमा देखाउँछन्— तपस्वीले वृक्ष मुनि बसेर तपस्या गर्छन्। यसको पनि रहस्य छ। तिमी बच्चाहरूको निवास यस सृष्टिरूपी कल्प वृक्षको जरामा छ। वृक्षको तल बस्नाले सारा वृक्षको ज्ञान बुद्धिमा स्वतः रहन्छ। त्यसैले सारा वृक्षको ज्ञान स्मृतिमा राखेर साक्षी भएर यस वृक्षलाई हेर। यसले नशा, खुशी दिलाउँछ र यसबाट ब्याट्री चार्ज हुन्छ। फेरि सेवा गर्दा-गर्दै पनि तपस्या साथ-साथ रहन्छ।

स्लोगनः— तनको बिमारी कुनै ठूलो कुरा होइन, तर मन कहिल्यै बिमारी नहोस्।